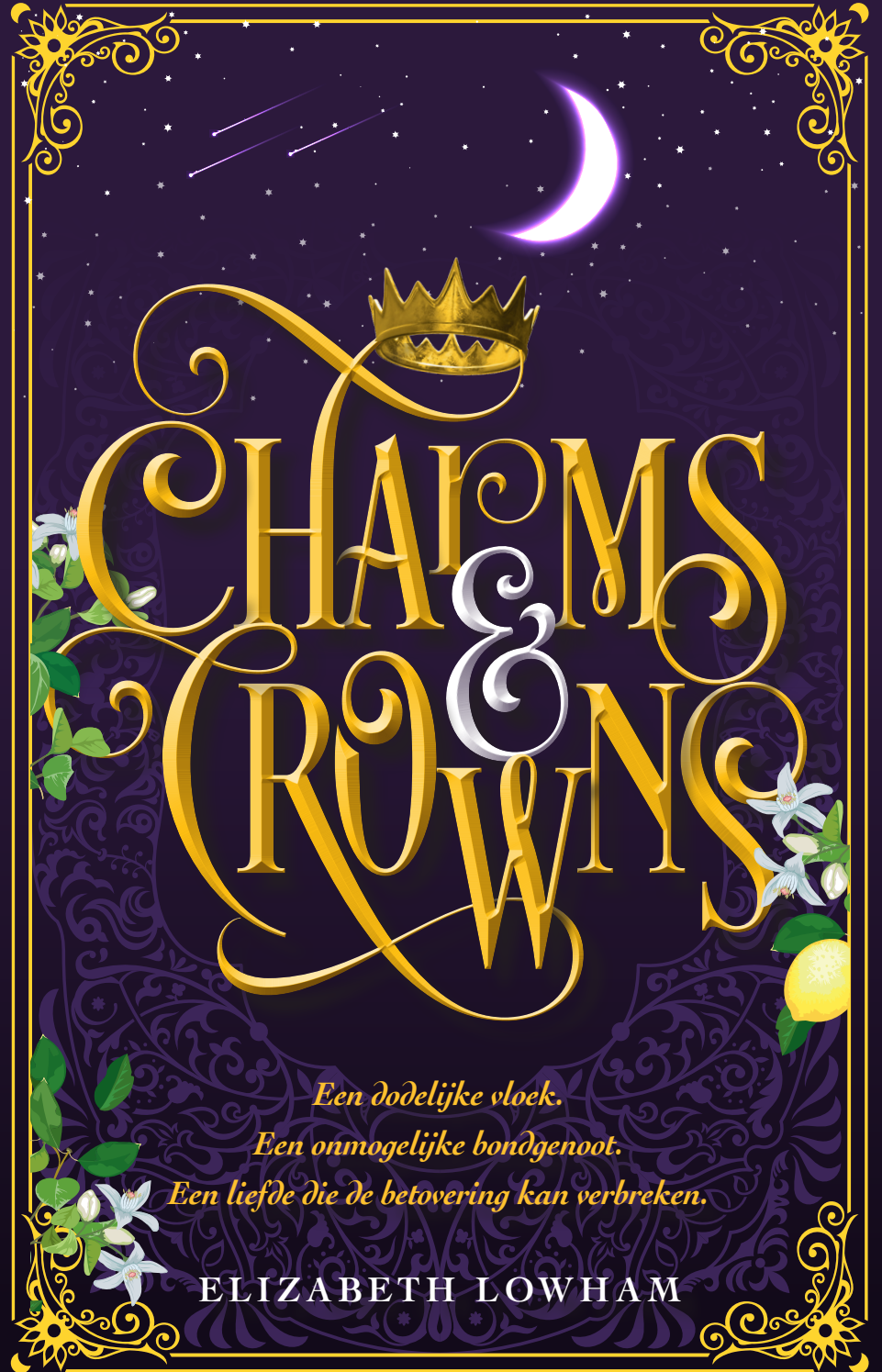

CHARMS & CROWNS

Een dodelijke vloek.

Een onmogelijke bondgenoot.

Een liefde die de betovering kan verbreken.

ELIZABETH LOWHAM

1

Toen Aria acht jaar was, begon ze haar fouten bij te houden. Ze pakte een onbeschreven blad perkament van haar bureau en doopte haar pen in de inkt voordat ze langzaam nette streepjes zette, één voor elke fout die ze die dag had gemaakt. Een streepje omdat ze tijdens het eten hard had gepraat, wat haar een boze blik van haar vader had opgeleverd. Een streepje omdat ze haar leraar een verkeerd antwoord had gegeven. Een streepje omdat ze gaapte terwijl vaders adviseur aan het woord was, die toen had opgemerkt dat de dochter van de koning zich beter moest gedragen.

Haar vader zei dat iedereen verantwoording moest afleggen voor zijn eigen fouten.

Dus hield Aria die van haar bij.

Wat ze zag beviel haar niet. De vloeibare inkt leek wel slijm en de drie zwarte streepjes leken wormen die over haar huid konden kruipen. Ze huiverde.

Er zat maar één ding op: Aria nam zich voor om nooit meer fouten te maken.

De volgende dag zat ze alweer achter haar bureau, om drie nieuwe streepjes op het blad te zetten. Binnen één dag had ze haar belofte al verbroken, dus als straf moest ze weer met afschuw naar die slijmerige inkt kijken. Ze moest beter haar best doen om een volmaakte prinses en later een volmaakte koningin te zijn, want haar vader was een volmaakte koning.

Ze had niet gedacht dat ze ooit meer dan honderd streepjes zou zetten. Toen ze streepje nummer 101 had gezet, sprong ze overeind en pakte ze met klamme handen het perkament op. Ze gooide het blad en de pen in het haardvuur. Haar handen trilden. Met een

zucht van opluchting keek ze toe hoe het knisperende vuur het bewijs van haar fouten verslond. Misschien was het toch beter om ze niet bij te houden... Wat als iemand de lijst zou vinden en zou inzien hoe slecht ze was?

Wat als mensen zouden inzien dat ze geen goede kroonprinses was?

Het perkament kleurde zwart. Er kwam rook vanaf. De mooie pauwenveer krulde smeulend op.

Aria keek naar het vuur. Toen pakte ze in gedachten een nieuwe pen, een onzichtbare, en zette ze een streepje, omdat ze schrijfmaterialen van goede kwaliteit had verbrand, iets wat haar vader nooit zou doen.

Verkwisting. Fout.

De volgende tien jaar hield ze in gedachten al haar fouten bij. En toen, vlak na haar achttiende verjaardag, maakte ze de ergste fout ooit. Een fout die wel duizend streepjes waard was.

Ze vertrouwde op een Magiër.

Aria was als eerste in de vergaderzaal. Ze kwam altijd als eerste, bij alle vergaderingen van de Hoge Raad, omdat ze het heerlijk vond in de lege troonzaal. De zaal leek wel een kapel, met zijn gewelfde plafond, glas-in-loodramen en glanzende granieten vloer. De wachters knikten haar zwijsend toe en verbraken de gewijde stilte niet. Aria liep naar de estrade met zitplaatsen waar haar troon ook stond en nam plaats. Haar troon had een hoge rug, maar viel in het niet bij de troon van haar vader.

Nadat ze even had genoten van de rust, haalde ze haar lederen aantekenboek uit haar tas en las ze de aantekeningen die ze voor de vergadering had gemaakt nog een keer door.

Terwijl ze las, wandelden de andere leden van de Hoge Raad een voor een binnen.

Hertog Crampton en graaf Wycliff praatten zachtjes met elkaar en mompelden iets over handelsmogelijkheden met landen aan de andere kant van de oceaan. Ze bogen voor Aria voordat ze plaatsnamen op hun zitplaats aan de zijkant van de estrade. Markies Haskett probeerde een gesprekje met haar aan te knopen. Hij wilde weten of ze zijn oudste zoon als huwelijkskandidaat had overwogen. Aria glimlachte afgemeten en beloofde er nog een keer over na te denken. Gelukkig moest de man doorlopen toen er nog twee raadsheren van haar vader arriveerden, gevolgd door de koning zelf.

Aria stond op en maakte een kniebuiging voor haar vader. De koning droeg zijn witte uniform met de rode bies en het koninklijke wapen links op zijn revers. Zijn kroon was een eenvoudige gouden band, maar meer had hij ook niet nodig om autoriteit uit te stralen. Zijn houding – hoe hij stond en hoe hij ademde – was al ontzagwekkend genoeg. Net zoals niemand betwijfelde dat de bergen tot aan de wolken reikten, twijfelde niemand eraan dat koning Peregrine wist waar hij mee bezig was.

Met een glimlachje keek hij even naar het aantekenboek in Aria's hand. 'Plichtsgetrouw, zoals altijd, zie ik.'

Hij ging zitten. Aria was blij met het complimentje.

Ze nam weer plaats, boog naar voren en zei: 'Vader... zou ik vandaag de vergadering mogen leiden?'

'Vandaag bespreken we een gevoelige kwestie. Ik doe het zelf.' Waarschijnlijk zag hij haar teleurstelling, want hij voegde toe: 'Over een maand vieren we Eliza's verjaardag, met het hele hof. Zou je als gastvrouw willen optreden bij dat evenement?'

Aria liet haar enthousiasme niet blijken en knikte gehoorzaam.

'Dat is dan afgesproken. Houd je openingstoespraak kort en wijs de aanwezigen erop dat Eliza dan de leeftijd heeft om voorgesteld te worden aan huwelijkskandidaten.'

Daar zou Eliza iedereen zelf wel aan herinneren. Ze fantaseerde al over het kennismaken met mogelijke huwelijkskandidaten sinds

ze had leren dansen. Aria glimlachte en noteerde in haar aantekenboek dat ze de gastvrouw zou zijn bij het feest van haar zus. Onbewust schreef ze het woord ‘gastvrouw’ met extra zwierige letters.

De laatste mensen waren gearriveerd – op de koningin na, maar daar had niemand het over – en de koning riep alle aanwezigen tot de orde.

‘We staan vandaag opnieuw stil bij Morton,’ zei hij ernstig.

Aria drukte haar nagels in het leer van haar aantekenboek. De raadsheren keken serieus.

Vijf maanden eerder had Charles Morton, erfgenaam van het landgoed Morton, de doodstraf gekregen, wegens misdaden tegen het koninkrijk. Zijn moeder rouwde. De gebruikelijke rouwperiode was drie maanden en ze was nu al twee maanden langer niet in het openbaar verschenen.

De koning vervolgde: ‘Weduwe Morton negeert oproepen en staat boodschappers niet te woord, maar gistermiddag heeft het koningshuis een dreigbrief van haar ontvangen.’

De koning gebaarde naar zijn belangrijkste adviseur. De man stond op en vouwde een blad perkament open. Het zegel was al verbroken. Heer Philip was kleiner dan gemiddeld en had een rond gezicht. Hij keek altijd bezorgd, ook als hij glimlachte, maar hij las voor met krachtige stem.

‘Ik, Clarissa Morton, gravin en Magiër, verwerp bij dezen koning Peregrine II en zijn hele huis. Eeuwenlang hebben wij, de Magiërs, ons uiterste best gedaan om de vrede binnen het koninkrijk te bewaren. Uw boosaardigheid heeft ons gebroken. Ik geef de Kroon twee opties: óf Uwe Majesteit staat magie toe in Loegrië, óf er zal bloed vloeien.’

Hoewel Aria al had gehoord wat er in de brief stond, kreeg ze weer kippenvel. Ze had gravin Morton nog niet vaak ontmoet. De eerste keer was bij de begrafenis van graaf Morton geweest en meer recent had ze haar nog een keer ontmoet bij een concert dat de koningin had georganiseerd voor vrouwen uit de hogere

kringen. Clarissa Morton was een krachtige Magiër. Ze was afstandelijk overgekomen, maar niet bloeddorstig.

Maar dat was vóór de executie van haar zoon.

Terwijl Philip weer ging zitten, snoof een van de generaals van de koning. ‘Het maakt niet uit of iemand stenen gooit of een vervloeking uitspreekt... Wat kan een vrouw nu beginnen tegen de Kroon? Majesteit, als u het bevel geeft, laat ik haar meteen door soldaten ophalen om berecht te worden.’

‘Waar zou ze om berecht kunnen worden? Omdat ze rouwt om haar zoon?’ Graaf Wycliff schudde zijn hoofd. ‘Of de brief nu dreigend van toon is of niet, het zijn woorden geschreven door een boze moeder die haar zoon is verloren. Geef het de tijd, dan draait ze wel bij. Het is niet nodig om de situatie te laten escaleren door militair ingrijpen.’

Hertog Crampton sprak zachtjes en weloverwogen, zoals altijd. ‘Ze hééft ook tijd gekregen. Een officiële rouwperiode. Nu ze dreigementen uit, is het niet verstandig om die te negeren.’

Aan de andere kant van de estrade knikte markiezin Elsworth. ‘Ze heeft het wel over álle Magiërs. Misschien is ze van plan om een opstand te ontketenen.’

Aan beide kanten werden argumenten genoemd – afwachten, de verklaring als een overtreding behandelen – en niemand leek bereid om een middenweg te bewandelen.

Aria beet op haar lip en las haar aantekeningen door om na te gaan hoe er in het verleden met onrust was omgegaan.

‘Ik heb een idee,’ zei ze. Ze sprak te aarzelend. Niemand had haar gehoord. In gedachten hoorde ze de pen krassen. *Spreken zonder overtuiging. Fout.* Ze dook even weg in haar stoel, maar rechtte toen haar rug en herhaalde haar woorden luider.

‘Wat zeg je, Aria?’ Haar vader zwaaide met twee vingers in haar richting om de aandacht op haar te vestigen.

‘We zouden een compromis kunnen voorstellen, vredesoverleg houden. Zij wil dat magie wordt toegestaan. Wat betreft de wetten

met betrekking tot steenmagiërs en watermagiërs denk ik dat het heksenteken het grootste –’

‘Een compromis?’ vroeg Markies Haskett honend. Met zijn kromgebogen maar hoog opgetrokken schouders en kale hoofd leek de man op een aasgier. ‘De Kroon wordt bedreigd en u stelt voor om de eisen in te willigen? Met alle respect, Uwe Koninklijke Hoogheid, dat is het slechtste idee ooit.’

Aria bloosde.

Het slechtste idee ooit voorstellen. Fout.

Ze wilde haar mond houden, maar toen zei heer Philip: ‘Misschien is het de moeite van het bespreken waard. De gravin heeft wel haar zoon verloren. Misschien kan er een concessie worden gedaan, om te erkennen dat ze een verlies heeft geleden.’

Aria bladerde door haar aantekeningen en zei: ‘Ik lees hier dat mijn grootmoeder ooit met een vergelijkbaar probleem heeft geworsteld. Tijdens de regering van koningin Theresa werd een jong meisje genaamd Dorothy Ames geëxecuteerd. De aanleiding was anders. Het meisje kon natuurlijk wel van gedaante veranderen, maar mijn grootmoeder –’

‘Nee,’ zei vader streng. ‘Markies Haskett heeft gelijk. Toegeven bij dreiging is zwak. De gravin wil geen compromis sluiten.’

‘Dat weten we niet,’ wierp Aria tegen, maar haar stem klonk niet krachtig. ‘We hebben het nog niet geprobeerd. Als we iemand sturen om met haar te onderhandelen, kunnen we –’

‘Aria.’ De koning keek Aria aan totdat ze haar ogen neersloeg. Toen zei hij vlug: ‘Compassie is nobel, maar zelden passend. Je moet kunnen inschatten wanneer het beter is om een idee los te laten.’

‘Ja, vader,’ mompelde ze.

Vader verhef zijn stem en sprak de Raad nog een keer toe. ‘Weduwe Morton schrijft over onrechtvaardigheid, terwijl er niets onrechtvaardigs heeft plaatsgevonden. De dood van haar zoon, hoe verdrietig dan ook, was onvermijdelijk. Dat zal de gravin moeten

leren accepteren. Als ze in opstand komt tegen de Kroon zal ze zelf veroordeeld worden. We moeten haar beschouwen als een mogelijk gevaar voor het koninkrijk, samen met alle Magiërs met wie ze contact heeft. Als ze tegen het eind van de maand nog niet naar de Raad is gekomen, sturen we een groep soldaten op haar af.

De zaak was afgedaan. Aria knikte haar vader toe, maar ze was ontmoedigd. Ze keek op naar het glas-in-loodraam en voelde zich gesterkt door de bekende, gefragmenteerde afbeeldingen.

Ze dacht even aan de eerste ambachtsman die ooit zo'n raam had gemaakt. Toen hij de stukken glas verzamelde en zei dat hij van de scherven iets mooiers dan een hele glasplaat zou maken, hadden zijn collega's dat toen ook het slechtste idee ooit genoemd?

Ze verliet de vergadering met haar aantekenboek tegen zich aan gedrukt.

‘Jij hebt gelijk, zij niet!’ zei Eliza.

Eigenlijk was Aria het met haar eens, maar in gedachten toonde haar pen iets anders.

Arrogantie. Fout.

‘Zo eenvoudig is het niet,’ zei ze met een zucht.

Aria zat achter haar bureau en Eliza plofte neer op het bed. Aria moest van haar vader eigenlijk een lijst met mogelijke huwelijkskandidaten doornemen, maar het blad perkament met de namen lag vergeten op het hoekje van haar bureau. Ze had haar aantekenboek weer tevoorschijn gehaald en keek met een frons op haar voorhoofd naar de bladzijden.

Het lukte haar niet om de woorden van heer Philip uit haar gedachten te zetten. *De gravin heeft wel haar zoon verloren.*

Als watermagiër had de gravin het water van het hof kunnen vergiften, of iets anders kwaadaardigs kunnen doen, maar ze had de koning een brief gestuurd. Woorden in plaats van daden.

Dat moest toch iets betekenen. Dat moest toch wel betekenen dat ze wilde praten?

Eliza duwde zichzelf overeind. 'Hoezo niet? Jij hebt gelijk en zij niet. Proberen de vrede te bewaren is altijd beter dan wachten tot een probleem te groot wordt, of het zelf groter te maken.'

Eigenlijk had Aria haar jongere zus niet over de vergadering moeten vertellen. Eliza was geen troonopvolgster en maakte geen deel uit van de Hoge Raad. Toch deed het Aria goed dat Eliza aan haar kant stond. Ze probeerde het schrapende geluid van de pen te negeren.

'Ik denk dat ik het kan,' zei Aria zachtjes. 'Ik denk dat ik het probleem kan oplossen.'

Wat zou haar vader zeggen als het haar zou lukken om de relatie met een machtig lid van de hogere klasse te herstellen? Toen ze haar mening gaf over de handelsovereenkomst met Pravusat had haar vader haar scherpzinnig genoemd, maar toch wilde hij haar nog geen vergaderingen laten voorzitten en zaken aan het hof laten regelen. Ze was nu achttien, klaar voor meer verantwoordelijkheid.

Misschien kon ze bewijzen dat ze het aankon. Een goede leider was in staat conflicten op te lossen. Als Aria met de gravin kon onderhandelen, een goede overeenkomst kon sluiten en zo een opstand voorkomen, zou haar vader moeten toegeven dat ze meer voor het koninkrijk kon gaan doen.

Net toen ze haar gedachten wilde delen, dacht ze aan wat haar vader had gezegd. *Je moet weten wanneer het beter is om een idee los te laten.*

'Ik ben dom bezig,' fluisterde ze. Ze sloeg haar aantekenboek dicht en schoof het weg. Ze probeerde haar aandacht op de lijst met huwelijkskandidaten te richten, maar het lukte niet.

'Dat doe je nou altijd!' riep Eliza verontwaardigd. Met grote passen liep ze naar Aria. Naast haar stoel sloeg ze haar armen over elkaar.

‘Wat vind je van heer Kendall?’ Aria draaide het blad perkament om, om te kijken of er nog iets op de achterkant stond, en vroeg zich toen af waar ze naar op zoek was. Op de lijst die haar vader haar had gegeven stonden geen schetsen of andere informatie over de kandidaten. Er stond alleen iets over de familie van de mannen. Heer Kendall was de zoon van hertog Crampton en Aria was het meestal wel eens met wat de hertog tijdens de vergaderingen naar voren bracht.

‘Aria,’ zei Eliza streng. Ze trok het blad perkament vlug weg. ‘Je hebt altijd goede ideeën en dan breng je jezelf weer op andere gedachten.’

‘Tegen vader ingaan is niet slim.’

‘Heeft hij gezegd dat je niet met gravin Morton mocht praten?’

‘Hij zei dat hij het er niet mee eens was dat –’

‘Heeft hij gezegd dat je niet met gravin Morton mocht praten?’

Aria zuchtte. ‘Dat doet er niet toe. Vader heeft het idee te proberen een compromis te sluiten afgewezen en hij heeft duidelijk gezegd wat hij wil.’

‘Vader luistert alleen naar zichzelf! Heeft hij je de kans gegeven om je idee goed uit te leggen?’

‘Nee, niet echt.’ Aria tikte op haar aantekenboek. ‘In Patriamere worden Magiërs geregistreerd. We zouden hun voorbeeld kunnen volgen. Met een paar kleine aanpassingen kunnen we dan nog steeds bescherming bieden aan mensen zonder magie.’

‘Zie je? Waarom wees hij je voorstel af, terwijl hij niet eens heeft geluisterd naar wat je wilde zeggen?’ Eliza schudde haar hoofd. ‘Zie er niet van af omdat vader het niet wil. Je bent tenslotte wel de kroonprinses.’

Die gedachtegang had iets gevaarlijks. Ze zou bijna gaan denken dat ze echt macht had, dat ze echt iets kon doen om haar vader te helpen... dat ze als kroonprinses haar koninkrijk kon beschermen.

Zou ze zich kunnen bewijzen?

‘Het kan geen kwaad om te proberen een afspraak te maken,’ zei Aria langzaam. ‘Toch?’

Met een glimlachje schoof Eliza Aria’s inktpot over het bureau naar haar toe.

2

Er werd aangeklopt en Baron keek op van zijn bureau.

‘Heer Baron,’ zei de man, met een buiging. Ondanks dat Martin al op leeftijd was – wat te zien was aan zijn witte baard en zijn kale hoofd – bewoog hij nog net zo kwiek als altijd.

Baron schrok even, maar ontspande vlug en zei zachtjes: ‘Als je “heer Baron” zegt, denk ik nog steeds dat je mijn vader bedoelt.’

Het grootste gedeelte van zijn leven werd Guillaume Reeves al ‘Baron’ genoemd. Zijn vader was daarmee begonnen. Na verloop van tijd zou hij die titel toch erven. Dan werd hij edelman met land in zijn bezit. Guillaume had altijd gedacht dat het zorgdragen voor het landhuis, het aangrenzende dorpje en de fruitboomgaard waar citroenen werden gekweekt en het bijwonen van alle bijeenkomsten aan het hof dan het moeilijkst zou zijn.

Hij besepte nu dat de lege plek opvullen die zijn vader had achtergelaten de moeilijkste taak was. Twintig jaar was veel te kort geweest om alles onder de knie te krijgen wat hij van zijn vader had moeten leren.

Martin boog zijn hoofd. ‘Als u dat wilt, kan ik u “Gill” noemen, heer.’

Daarmee zou Baron weer zes jaar oud lijken. Alleen Silas noemde hem nog steeds Gill, soms zelfs plagend ‘Gilly’.

‘Het zit hem niet in de naam, Martin. Het zit hem in de leegte die mijn vader heeft achtergelaten.’

Toen Baron naar het hoofd van de huishouding van zijn vader – nee, het hoofd van zijn huishouding – gebaarde, stapte de man de studeerkamer binnen, met een opgevouwen blad perkament in zijn handen. ‘Dit is een uitnodiging van vrouwe Bennett.’

Silas' moeder. Baron fleurde even op. Martin vervolgde zijn verhaal.

'Juffrouw Margaret Bennett wordt binnenkort zeventien. Er wordt een feest ter ere van haar gegeven, op –'

'Zeg beleefd af. Ik onthoud me de volledige officiële rouwperiode van sociale evenementen.' Baron schoof een paar vellen perkament opzij. Het leek erop dat de oogst in de herfst niet gunstig zou uitvallen. De schuur voor de rijtuigen moest nodig worden opgeknapt en er moesten nog veel meer dingen gebeuren, maar eerst...

Martin schoof een beetje heen en weer.

Baron keek op. 'Wat is er?'

'De officiële rouwperiode is al voorbij, heer.'

Baron knipperde met zijn ogen. Waren er al drie maanden verstreken? Hij keek door het raam naar buiten, naar de bomen langs de oprijlaan. De bladeren waren nog steeds groen. Niet omdat het nog geen herfst was geworden, maar omdat het in het gebied rond het landhuis van de familie Reeves warm genoeg was om citroenen te kunnen kweken. Het werd er in de winter nooit echt koud en in zo'n paradijs waarin de omgeving maar weinig veranderde, was het gemakkelijk om te vergeten welk seizoen het was.

Maar er was wel een nieuw seizoen aangebroken en het was zelfs al grotendeels voorbij.

'Toen mijn eigen vader stierf...' Martin wreef aarzelend met zijn hand over zijn kale hoofd. Hij zuchtte en liet zijn hoofd hangen. 'Je kunt vooraf niet bepalen hoelang een rouwperiode zal duren.'

Maar de maatschappij deed dat wel.

'Dan kan ik me niet langer afzonderen,' mompelde Baron.

Hij had zijn vader iets beloofd en toen hij daaraan dacht, voelde hij een onzichtbaar gewicht op zijn schouders rusten. Hij kromde zijn rug. Het was niet gemakkelijk om een heel koninkrijk te veranderen, maar Baron had gedacht dat hij de uitdaging aankon – met zijn vader aan zijn zijde, de sterke rots op wie hij altijd had kunnen bouwen.

Nu moest hij zelf die sterke rots zijn. Voor zichzelf, voor zijn twee broers en voor alle mensen met magische krachten in het koninkrijk.

Een periode van drie maanden was niet lang genoeg. Twintig jaar zou niet lang genoeg zijn.

‘Vrouwe Bennett schrijft dat het u niet kwalijk genomen zal worden als u niet komt.’ Martin had zijn blik op het blad perkament gevestigd. ‘Ze schrijft iets over “het gespannen politieke klimaat”, maar ze noemt niets specifiek. Alsof niet iedereen in het koninkrijk ondertussen op de hoogte is van de brief die weduwe Morton Zijne Koninklijke Hoogheid heeft gestuurd.’

Nog een reden om wel te gaan. Clarissa Morton had alle Magiërs betrokken bij haar confrontatie met de koning en het was Barons verantwoordelijkheid om iedereen te laten zien dat een Magiër wél een trouw lid van het hof kon zijn. Dat zou niet lukken als hij thuisbleef.

Hij glimlachte stijfjes en zei: ‘Laat vrouwe Bennett weten dat we zullen komen.’

Baron trok zijn handschoenen nog een keer recht. Als hij dat bleef doen, zou hij uitslag krijgen.

‘Dit is stom,’ zei Leon voor de derde keer, te luid voor in het kleine, afgesloten rijtuig.

‘Als je dat nog een keer zegt, pik ik je ogen uit,’ gromde Corvin.

‘Gedraag je een beetje, alsjeblieft,’ zei Baron, hoewel hij zich er niet méér op verheugde om naar de familie Bennett te gaan dan zijn halfbroers deden.

Het statige zwarte hek en de keurige rijen gesnoeide heggen zagen er vertrouwd uit. Alles stond op zijn plek, er was geen vrolijke kleur te bekennen. Precies hoe heer Bennett het wilde zien. Omdat dit het huis van Barons beste vriend Silas was, zou hij zich

er misschien meer op zijn gemak moeten voelen, maar het was niet de plek waar ze elkaar hadden leren kennen. Ze waren op de school Fairfax vrienden geworden en daar hadden ze de meeste tijd samen doorgebracht. Silas kwam weleens kijken als Baron trainde, maar het kwam niet vaak voor dat hij hem uitnodigde om te komen eten, vooral niet na wat er twee jaar geleden was gebeurd.

‘Dit is stom,’ herhaalde Leon.

Corvin krijste, maar voordat hij kon uithalen naar zijn tweelingbroer tilde Baron zijn wandelstok op om hem tegen te houden. Hij zat met zijn rug tegen de rugleuning van de zitting in het rijtuig, tussen de jongens in. Veel edelmannen liepen met een wandelstok omdat het in de mode was, maar die van hem diende vaak als barrière tussen de broers.

‘Gedraag je een beetje,’ herhaalde hij, terwijl hij de jongens een voor een even aankeek.

Corvin liet zich onderuitzakken en Leon zuchtte. Bij de eerste oogopslag leken de twee dertienjarige jongens geen tweeling, omdat Corvin hoekig was en donker haar had, terwijl Leon een rond gezicht had en steviger was. Maar als ze de kans kregen om te bekvechten, werd al snel duidelijk hoeveel ze op elkaar leken.

Op de oprijlaan van het landhuis kraakte het grind onder de wielen van het rijtuig. Baron schoof het gordijntje voor het raampje opzij en zuchtte toen hij zag hoeveel rijtuigen er al in de rij stonden. Heer en vrouwe Bennett deden nooit iets half. Het evenement ter ere van hun dochter zou geen bescheiden feestje zijn.

Baron zette zijn wandelstok neer en trok zijn handschoenen nog een keer recht. De jongens hadden elk een zwarte rouwband om een arm, maar Baron had ervoor gekozen om helemaal in het zwart gekleed te gaan – pantalon, handschoenen, jacquet. Leon had opgemerkt dat hij eruitzag als een kraai, een van zijn lievelingsbeledigingen.

Leon wiebelde met een been. ‘Ik begrijp dat we ons gezicht weer

eens moeten laten zien, maar Baron wil niet trouwen, dus naar een feest gaan waar een meisje wordt voorgesteld, is zinloos.'

Met een boze blik greep Corvin de knie van zijn broer vast. Leon begon met zijn andere been te wiebelen.

Baron zei: 'Je kunt je afvragen waarom we gaan, maar het is belangrijker om je af te vragen hoe het zou overkomen als we niet gingen. Daar zou over geroddeld worden. Dit is geen koninklijk feest, maar er komen wel veel mensen die verbonden zijn met het hof. Die groep mensen steunen, is de koning steunen. Als ik niet kom opdagen nu de rouwperiode ten einde is, denkt iedereen dat ik achter weduwe Morton sta.'

Toen hielden de jongens hun mond. Baron wenste dat ze zich niet druk hoefden te maken over zulke dingen. Hij wenste dat hijzelf zich niet druk hoefde te maken over zulke dingen.

'Kan ik erop vertrouwen dat jullie je zullen gedragen?'

'Ja,' zei Corvin. Leon trok een gezicht.

'Kom meteen naar me toe als er iets aan de hand is. Wat dan ook.'

'Als we daar de tijd voor hebben,' mompelde Leon. Naast hem verstijfde Corvin. Verstrooid krabde hij aan zijn pols.

'Ik heb het volste vertrouwen in jullie,' zei Baron. Hij gaf Corvin een zachte por met zijn wandelstok, zodat de jongen opkeek. 'Ontonhoud dat hun aandacht vooral op mij gericht zal zijn. Ik draag het merkteken.'

Vroeger, toen de jongens nog thuis konden blijven, was het eenvoudiger geweest, maar toen ze eenmaal twaalf waren en de Magiërtest hadden doorstaan – en er zogenaamd bewezen was dat ze geen magische krachten bezaten – werd van hen verwacht dat ze alle sociale evenementen bezochten, net zoals alle leden van vooraanstaande families. Misschien had Baron een smoesje voor hen kunnen verzinnen, maar op dit moment kon hij het zich niet veroorloven aandacht te trekken. Niet opvallen was veiliger.

'Maak je over ons maar geen zorgen,' zei Corvin glimlachend.

Hij liet zijn gebalde vuist op zijn knie rusten.

Even later arriveerde het rijtuig bij de ingang van het landhuis.

Voordat Baron uitstapte, zei hij: 'We laten vlug even onze neus zien, verder niets. We zorgen ervoor dat de juiste mensen ons opmerken, ik maak een praatje met juffrouw Margaret en dan vertrekken we weer.'

Leon snoof. 'Heel grappig dat je denkt dat het zo eenvoudig zal zijn, Baron.'

Honderd dagen, hoogheid. Begin maar met aftellen.'

Om haar rijk voor een oorlog met de Magiërs te behoeden confronteert prinses Aria de gevaarlijkste watermagiër van het land. Die ontmoeting loopt rampzalig af en ze wordt vervloekt tot honderd slapeloze nachten. Aria's enige hoop is de Magiër Baron Reeves. Maar kan ze hem wel vertrouwen? Hij is en blijft een Magiër...

Terwijl de tijd genadeloos wegtikt, moeten Aria en Baron hun leven én hun hart voor elkaar op het spel zetten. Want alleen samen kunnen ze de vloek verbreken en voorkomen dat het koninkrijk voorgoed uiteenvalt.

Elizabeth Lowham schrijft hartverwarmende fantasyverhalen vol romantiek en een vleugje magie. *Charms & Crowns* is het eerste deel in haar gelijknamige serie.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 334

9 789029 740784